

ὡς φαίνεται, πρὸς τὸν μωρὸν αὐτοῦ ἀνάδοχον, ὅστις ἐκλαμβάνων αὐτὸ ὡς *ζουρλόπαιδο* ἢ *χαμίριον* τὸ ἐκάλεσεν οὐδετέρως: τὸ πνεῦμα. Κατὰ τίνα ὅμως ὀλυμπιάδα εἶδε τὸ φῶς, καὶ τίς ἐγένετο αὐτῷ πατὴρ δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστόν· ἢ δὲ τῆς πατρότητος ἐρευνα ἀπαγορεύεται. Πολὺ ὅμως πιθανὸν νὰ ἔλκη τὸ γένος ἐκ τοῦ κραταιοῦ Ὀλύμπου, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ἡρώων. Κατὰ τοὺς μάκαρας ἐκείνους χρόνους, αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηναίων ἐβριθον ἐξ ἀθανάτων θεῶν, ὡς βρίθουσι σήμερον ἐκ πρώην ὑπουργῶν, καὶ τοῦ μέλλοντος ὑποψηφίων. Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι φαινόσ τις θεός, ὡς ὁ Φοῖβος· Ἀπόλλων, ἀποχωριζόμενος ἀπὸ γλαυκώπιδος ἢ βοῶπιδος θνητῆς, μεθ' ἧς ἐχαιρέτισε τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἀπόλεσεν ἀκτίνα ἐκ τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν αἴγλης καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἀκτίνος ἐκείνης ἐγεννήθη τὸ πνεῦμα. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα, ἢ ἀκτίς αὕτη ἔπεσεν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς οἰκίας τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος διαστήματι, διότι καὶ Σωκράτης καὶ Πλάτων πρώτοι ποιοῦνται χρῆσιν τῆς εἰρωνείας. Τί ἄλλο δὲ εἶναι ἢ εἰρωνεία ἢ βέλος ἐκ τῶν πολλῶν τῆς πλουσίας τοῦ πνεύματος φαρέτρας;

Ἄλλὰ τί εἶναι τὸ πνεῦμα;

Ἀπέναντι τοῦ ζητήματος τούτου ὁ Πασχάλ κατελήφθη πολλάκις ὑπὸ σκοτοδίνης. Πόσοι δὲ δὲν θὰ κατελαμβάνοντο ὑπὸ εὐθερίας!

Τί εἶναι λοιπὸν τὸ πνεῦμα;

Εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου, τὸ φῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χάους, ἢ αἰωνιότης ἐν τῷ μηδενί, σπινθήρ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

Τί εἶναι τὸ πνεῦμα;

Εἶναι ἡ ἀλήθεια ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς, τὸ λογικὸν ἐν χαρμῶν σπολῇ, ἢ φύσις μετημφισμένη εἰς τὴν τοῦ Μολιέρου Κελιμένην.

Πολλὰ καὶ ἐπὶ μακρὸν θὰ ἔλεγέ τις, χωρὶς νὰ ἐπιτύχη τοῦ ἀληθοῦς ὀρισμοῦ, διότι ὑπάρχουσι παντός εἶδους πνεύματα ἀπὸ τοῦ Μολιέρου τοῦ ἔχοντος πτῆσιν ἀετοῦ, μέχρι τοῦ Βοαλῶ τοῦ βαδίζοντος μετὰ διαβήτου. Τὸ ἀληθές πνεῦμα εἶναι τὸ φέρον τὸ μειδιάμα, καὶ τὸ προκαλοῦν τὴν σκέψιν. Ὁ Τισσῶ, εἰς τῶν τεσσαράκοντα Ἀθανάτων ἐπὶ Αὐτοκρατορίας, μετέσχε τῶν σφαγῶν τοῦ Σεπτεμβρίου κατὰ τὴν Τρομοκρατίαν· περιήγαγεν ἐπὶ αἰχμῆς ἀκοντίου τὴν κεφαλὴν τῆς πριγκιπίσσης Λαμβάλλης· κατὰ δὲ τὴν Παλιόρθωσιν ἐδέησε νὰ ὑποστῇ τὰς προσβολὰς τῶν βασιλικῶν, οἵτινες ἀνελάμβανον τοὺς τίτλους αὐτῶν, τοὺς τίτλους ἐκείνους, οὓς ἐθεώρουν ὡς δικαίωματα. Ἡμέραν τινὰ ὁ Τισσῶ ἐχαιρέτισε παρά τιμὴ ὑπουργῶ τὸν δούκα Δε-Δαρσφουκῶ, ὅστις ἀπηξίωσε νὰ ἀντιχαιρετίσῃ αὐτὸν.

— Πολὺ ὑψηλὰ κρατεῖτε τὴν κεφαλὴν, κύριε δούξ! εἰπεν ὁ ἀκαδημαϊκός.

— Τὴν ἰδικὴν μου, κύριε, ἀπήντησεν ὁ δούξ.

Ἰδοὺ τὸ ἀληθές πνεῦμα.

III

Ἡ πένθιμος τῶν γλαυκῶν τοῦ Πανεπιστημίου φωνή, τοῦ Χάινε τὴν μουσικὴν φυγαδεύσασα, ἔρριψεν αἰφνης ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Σηκουάνα ἐν τῇ καιομένῃ τοῦ Δανιὴλ καμίνῳ. Δὲν εἶναι ἀπάτη, δὲν εἶναι παιδιὰ τῆς τοῦ ποιητοῦ humour. Ἰδοὺ τὸ ἄστν κοινορτώδες, καίον καὶ καιόμενον, καὶ μάτην ζητοῦν σταγόνα ὕδατος παρ' ἀναλγήτου οὐρανοῦ. Ἄνιξ καὶ πλήσσειται καὶ μέλπει πρὸς παρηγορίαν τῶν μοιρῶν τὸ ἄσπμα, τῆς αὐτῆς θρηνώδους πολιτικῆς τὸν θλιβερόν ἐπιδόξ. Σπεύσωμεν εἰς τοὺς κήπους τοῦ Ἀριστοφάνους, εἰσελθώμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λουκιανοῦ, ἵνα ζητήσωμεν ἀ-

ναψυχὴν. Ἄλλὰ ποῦ εἰσιν οἱ κήποι; ποῦ ἡ οἰκία; τίς θὰ ὀδηγήσῃ ἡμᾶς ἐκεῖ; αἱ γλαυκαί; Ἀγνοοῦσι βεβαίως τὴν ὁδόν. Φεῦ! κήπους καὶ οἰκίαν τὸ πᾶν συμπρέσυρε τῆς πόλεως τὸ σχέδιον. Καὶ ἀληθῶς! τί ἐγένετο ἢ εὐθυμος τοῦ Χριστοπούλου μουσα; ποῦ κρύπτεται ἢ καυστικὴ τοῦ Σούτσου σάτυρα; ποῦ ἀντηχεῖ ἢ παιδρὰ τοῦ Τανταλίδου λύρα; ποῦ εἶναι ἢ εὐτράπελος τοῦ Ὀρρανίδου, τοῦ Ῥαγκαβῆ, τοῦ Καρύδη μουσα; Σιγᾶ!

Τίς ἐκκληρονόμησε τὴν εὐφυΐαν τοῦ Ῥίζου Νερουλοῦ; τίς θὰ διαδεχθῇ τὸν Λασκαράτον;

Ἄλλὰ μὴ ἀπελιζώμεθα· ἐλπίσωμεν εἰς τὴν κόλασιν! ἢ μήπως δὲν εἶναι παραδεδεγμένον, ὅτι ὁ μὲν Θεός εἶναι ἀγαθός, ὁ δὲ Διάβολος εὐφύης; Χθὲς ἔτι ἢ κόλασις δὲ ἤλθεν εἰς ἐπικουρίαν ἡμῶν, δὲν ἀπέσειλεν τὸν παιδρὸν Ἀσμοδαῖον, ὅστις ἀττικῶ καλᾶμψ καὶ παρισίνῃ μολυβδίτιδι, ἅμα τῇ ἐμφανίσει διεσκέδασε τὴν οὐμίχλην, ἐφυγάδευσε τὴν ἄνιαν, τὴν πλιξίγ, τὸν σπλήνα, ἅπερ ἐλυμαίνοντο τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπανεφέρε τὸν ἥλιον, τὴν φαιδρότητα τὸν γέλωτα; Ἄλλὰ τίς ἢ εὐθυμος αὕτη βοή; εἶναι συναυλία εὐφυολογιῶν, σκωμμάτων, γελῶτων, σατύρας, συριγμῶν! εἶναι ἢ συναυλία τῶν συναδέλφων τοῦ ἐπανελθόντος Ἀσμοδαίου, εἶναι ὁ γέλως τρέχων τὰς ὁδοὺς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ῥαμπαγᾶ καὶ τοῦ Μῆ Χάινεσαι. — Οὐδεὶς πλέον φόβος· ἢ μουσα τοῦ μπᾶμ-μπούμ, ἢ θραύσασα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος τῶν Τούρκων κεφαλὰς, ὥστε φόβος ὑπῆρχε μὴ ἐκ τῆς σήψεως τῶν πτωμάτων ἐπέλθῃ λοιμὸς ἢ χολέρα, παρῆλθεν ἀνεπισπρεπτεῖ. Ἡ Γαλάτεια, ἢ Συζύγουρ Ἐκλογῆ, ἢ Μερόπη, ἢ Κόρη τοῦ Παντοπόλου, ὁ Πετεινός, ὅστις ἀφῆκε τὸν κύριόν του πετάσας εἰς τὴν ὠραίαν Ἰταλίαν, εἰδείξαν τῇ φιλοπάτριδι ἀλλὰ θορυβῶδει ἐκείνῃ μουσῇ, ὅτι ἄλλοια ἢ πρὸς τὸ ἔθνικόν θέατρον ἄγουσα.

Μὴ ἀπελιζώμεθα! Ἐλπίσωμεν εἰς τὸ μέλλον, εἰς τὴν κόλασιν καὶ τὴν νέαν γενεάν, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ὁ κ. Δ. Κόκκος, οὐτινος τὰ πλήρη χάριτος, εὐφυΐας καὶ ζωῆς ποιήματα, εὐρίσκει κατωτέρω ὁ ἀναγνώστης.

Ἡ μουσα τοῦ κ. Κόκκου εἶναι νεαρά· πιστεύει εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὴν ζωὴν, ἀν δὲν πιστεύῃ πολὺ εἰς τὸν παράδεισον· φεύγει τὰ μνήματα, τὰ νεκρολούουδα καὶ τοὺς ἀτυχεῖς ἔρωτας, καὶ ῥίπτει ὀπισθεν, μακρὰν αὐτῆς, τὴν κύλικα τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν δακρῶν. Ἀγνοεῖ τοὺς ἀορίστους τῶν ῥωμαντικῶν πόθους, ἀλλ' ἔχει γέλωτας, καὶ ἀποπνέει τὴν φαιδρότητα καὶ τὴν εὐθυμίαν. Θέλει νὰ ζήσῃ καὶ ζητεῖ ἄνθη εἰς τοὺς λειμῶνας, ἔνθα ὁ μὲν Βερανζέρος ἔδρεψε τὸν Καλὸν Θεοῦ, ὁ δὲ Γκιούστης τὸν Πλάστην καὶ τὸ πλάσμα του, ἐν οἷς ὅμως οὐ θάλλει πάντοτε ἢ εὐσέβεια διότι πρὸ πολλοῦ *les dieux s' en vont*, ὡς ἔλεγεν ὁ Χάινε.

Ε. Ἀσώπος

ΜΕΓΑ ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΝ ΜΠΑΛΛΟΝ

343—Ὁδὸς Ἑρμοῦ—343

Τὸ πολυτελέστερον καὶ πλουσιώτερον Λαμποπωλεῖον τῶν Ἀθηναίων.

Ὅλα τὰ εἶδη τῶν λαμπῶν ἀπὸ τῆς καλλιτεχνικωτέρας ἕως τῆς ἐφθνητοτέρας.

Συνιστῶμεν κυρίως εἰς τὰς οἰκογενείας καὶ τὰ Καταστήματα τὰς λεγομένας **Μυδραλιοδόλους Λάμπας**, μετὰ 2, 8, 10 καὶ 12 φετύλια.